

[Indenrigsministeren.]

men at indenrigsministeriet har tilbudt udstationeringssteder. At man har en anden opfattelse, kan vi i hvert fald ikke gøre for.

Lad mig så endelig om den konkrete aktion sige, at de civile værnepligtiges udeblivelse fra Åbybrolejren er klart ulovlig, og at konsekvenserne bliver alvorligere, jo længere udeblivelsen varer. Her er der tale om et frivilligt ophold i en lejr, der er ikke tale om, at nogen er tvunget til at gå i lejr.

Litten Hansen (VS):

Jeg kender godt reglerne for udstationering, men jeg kan desværre ikke her fremlægge en fuldstændig statistik og opgørelse over udstationeringspladserne, idet styrelsen for civil værnepligt alene har fuld indsigt hermed, således at f. eks. militærnægterorganisationen og landskontaktudvalget er forhindret i at få fuld indsigt i og kontrol med udstationeringspladserne.

Vi har tidligere talt om disse problemer, og for et års tid siden krævede de socialpædagogiske foreninger, at indenrigsministeriet lukkede for udstationering på det sociale område. Det krav har man siddet overhørig. Militærnægterne har i stedet for med forholdsvis godt held etableret boykot imod disse områder, men der bliver altså fortsat tilbudt pladser, som må bringe nægterne i skruerbrækkerlignende situationer, hvis de accepterer disse pladser. Af førnævnte grunde kan jeg heller ikke her komme med en fuldstændig statistik, men jeg er i besiddelse af 11 stillingsbeskrivelser for vidt forskellige udstationeringssteder. Bl. a. tilbydes nægterne reelt en uddannelse som sygepassere i blodbanken og får tilbud om at blive pædagogisk medhjælp i åndssvageforsorgen. Et tredje sted tilbydes pædagogisk arbejde med svært belastede børn i alderen 5–18 år, og et fjerde sted vil nægterne – jeg citerer:

»... helt på linje med det øvrige personale komme til at deltage i såvel praktisk som pædagogisk arbejde«.

Et femte sted skal nægterne være med til beskæftigelsesterapi for svært handicappede, og jeg citerer igen:

»... med alle de ting, der ikke er personale til«.

Jeg bebrejder naturligvis ikke de pågældende institutioner noget, for mange steder er man i en fortvivlet situation på grund af personalemangel, men det er også en urimelig situation, at nægtere på den måde bliver erstatning for

det personale, som sparemændene herinde har fjernet fra institutionerne.

Det turde være indlysende, hvorfor nægterne ikke ønsker at overtage pladsen på bekostning af tidligere lønnet arbejdskraft i en situation, hvor vi som bekendt har 140.000 arbejdsløse.

Af samme grund ønsker de flere pladser inden for gruppen: foreninger og humanitære organisationer, og jeg har med tilfredshed bemærket, at indenrigsministeren overvejer noget sådant.

Da min taletid er udløbet, må jeg vente med resten til næste omgang.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg må først sige, at jeg finder, at militærnægterne eller de, man kalder civile værnepligtige, har rimelige vilkår, og jeg agter ikke at lukke de udstationeringssteder, hvor vi har mulighed for at anbringe civile værnepligtige. Det er da heldigvis også sådan, at de fleste ønsker at komme til udstationeringsstederne.

Jeg vil gerne tilbagevise, så kraftigt jeg kan, at civile værnepligtige skulle optræde som skruerbrækkere nogen som helst steder. Det må være noget, der er opfundet i visse menneskers fantasi. Der er tale om overtallig arbejdskraft, og hvis fru Litten Hansen kan give mig eksempler på, at denne udstationeringsordning er misbrugt, beder jeg om at få dem, så vil jeg tage det op. Der er tale om overtallig arbejdskraft, og der er tale om arbejde, hvor der ikke under nogen omstændigheder ville blive ansat andet personale.

Og så vil jeg endnu en gang understrege: ingen er tvunget til at lade sig, som fru Litten Hansen siger, straffe ved at komme til Nordjylland. Alle har fået tilbud. Man har selv valgt den form for straf, man synes man får.

Litten Hansen (VS):

Jeg skal gerne komme med et enkelt eksempel. Det er det mest slående af dem, jeg har kunnet finde, på, at en nægter har fået arbejde, som ellers ville være optaget af lønnet arbejdskraft.

Jeg henter det fra Aarhus Stiftstidende fra den 5. december 1976, hvor kommunaldirektøren i Hinnerup beretter om den succesfyldte anvendelse af nægtere på rådhuset dér. Han siger om det, at det første forsøg med ansættelse af militærnægtere til at varetage kommunens kommunikationsopgaver vil blive fortsat og en ny militærnægter ansat. Her er det selv-